

Sygn. akt IV U 251/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 9 stycznia 2013 roku nr (...)

w sprawie A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się A. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 31 lipca 2013r. ,
2. oddala odwołanie w zakresie domagania się przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sygn. akt IV U 251/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 października 2013 roku

Decyzją z dnia 9 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił A. S. prawa do renty z tytułu niezdolności wskazując, iż orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 13.12.2012 r. ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. S., podnosząc, iż jest ona dla niego krzywdzącą i nie odzwierciedla rzeczywistego stanu faktycznego. Na rozprawie w dniu 31.10.2013 r. ubezpieczony podniósł, iż w przypadku nie uwzględnienia jego żądania co do przyznania renty w związku z wypadkiem przy pracy domaga się renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia (k. 45).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i wskazując, iż wobec stwierdzenia przez komisję lekarską ZUS braku niezdolności do pracy po stronie ubezpieczonego, zasadnie odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. urodzony w dniu (...), z wykształceniem średnim prowadził między innymi działalność gospodarczą w postaci skupu złomu, ostatnio do 2010 r. był wicestarostą – Radnym Powiatu.

Ubezpieczony w okresie od 30.05.2011 r. do 31.10.2012 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w dniu 29.11.2010 r.

Dowód: akta ZUS

W dniu 31.07.2012 roku ubezpieczony wystąpił z wnioskiem do ZUS o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 5.10.2012 r. został uznany za częściowo niezdolnego do pracy bez związku z wypadkiem przy pracy do dnia 28.02.2013 r. Po rozpatrzeniu sprzeciwu odwołującego komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13.12.2012 r. uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w wyniku czego ZUS wydał decyzję z dnia 9.01.2013 r. odmawiającą wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od tej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie.

Dowód: akta ZUS

W toku niniejszego postępowania sądowego u odwołującego się stwierdzono:

- objawy depresji,
- nadciśnienie tętnicze II stopnia PTNT,
- zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa z niewielkim ograniczeniem ruchomości bez upośledzenia funkcji kręgosłupa, nie stwierdzono objawów korzeniowych w kończynach dolnych,
- przebyty powierzchowny uraz głowy i tułowia w listopadzie 2010 roku bez zmian pourazowych,
- przebyty przed laty uraz głowy w wypadku komunikacyjnym ze złamaniem kości ciemieniowej prawej.

Opiniowany pozostaje w leczeniu psychiatrycznym od września 2010 r. Występowanie zaburzeń depresyjnych związane było z jego problemami zawodowymi. Nie stwierdza się zaburzeń sprawności pamięci i uwagi na poziomie chorobowym, tak więc brak podstaw do rozpoznania u opiniowanego depresji na podłożu zmian organicznych w OUN po wypadku jakiemu uległ w dniu 29.11.2010r. Obecnie utrzymują się objawy depresji w postaci przygnębienia, poczucia braku perspektyw życiowych, zaburzenia snu oraz myśli rezygnacyjne.

Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku lędźwiowym powodują okresowe bóle kręgosłupa. Badany od ponad 10 lat ma rozpoznaną przepuklinę jądra miazdżystego na poziomie L5-S1, w wywiadzie przebyta rwa kulszowa prawostronna. Przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna.

Ubezpieczony po przebyłym powierzchownym urazie głowy i tułowia w listopadzie 2010 r. Nadciśnienie tętnicze pierwotne z umiarkowanym przerostem ściany lewej komory bez towarzyszącej niewydolności krążenia. Reumatologicznie nie stwierdza się ograniczenia funkcji stawów.

Występujące u odwołującego objawy depresji powodują częściową niezdolność do pracy na okres jednego roku od dnia 31.07.2012 r. (bez związku z wypadkiem przy pracy).

Dowód: - opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 16.05.2013 r. – k. 9-11,

- opinia sądowo – lekarska z dnia 16.05.2013 r. – k. 21-25,

- dokumentacja lekarska – akta ZUS.

Sąd, ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, podzielił w całości wnioski płynące z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu psychiatrii, neurologii, reumatologii i kardiologii którzy po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz wnikliwej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy wykorzystaniu fachowej wiedzy medycznej, dokonali prawidłowej diagnozy jego schorzeń. Opinie sporządzone zostały przez biegłych sądowych posiadających odpowiednie kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, są przy tym rzetelne, kompletne i wewnętrznie spójne.

Opinie spełniły nadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych określone w art.278 kpc i art.285 kpc, zaś w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważać zaufanie do wiedzy czy bezstronności biegłych, ponadto strony postępowania nie zgłosiły do nich żadnych merytorycznych zarzutów.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim odwołujący domagał się renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Zgodnie art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz.1227 ze zmianami) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art.12 ust.2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Zgodnie z art.13 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy potwierdza, iż odwołujący się spełnia ustawowe przesłanki do przyznania mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie sporną stała się przesłanka z art. 57 ust.1 pkt 1 ustawy, dotycząca niezdolności do pracy.

Dla rozstrzygnięcia, czy w przypadku ubezpieczonego mamy do czynienia z niezdolnością do pracy, koniecznym stało się zasięgnięcie opinii biegłych specjalistów z zakresu dziedzin medycyny związanych z jego dolegliwościami.

Z opinii biegłych wynika, że odwołujący cierpi na: objawy depresji, nadciśnienie tętnicze II stopnia PTNT, zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa z niewielkim ograniczeniem ruchomości bez upośledzenia funkcji kręgosłupa, przebyty powierzchowny uraz głowy i tułowia w listopadzie 2010 roku bez zmian pourazowych, przebyty przed laty uraz głowy w wypadku komunikacyjnym ze złamaniem kości ciemieniowej prawej.

Opiniowany pozostaje w leczeniu psychiatrycznym od września 2010 r. Występowanie zaburzeń depresyjnych związane było z jego problemami zawodowymi. Brak podstaw do rozpoznania u opiniowanego depresji na podłożu zmian organicznych w OUN po wypadku jakiemu uległ w dniu 29.11.2010 r. Obecnie utrzymują się objawy depresji w postaci przygnębienia, poczucia braku perspektyw życiowych, zaburzenia snu oraz myśli rezygnacyjne.

Występujące u odwołującego objawy depresji powodują częściową niezdolność do pracy na okres jednego roku od dnia 31.07.2012 r. (bez związku z wypadkiem przy pracy).

W omawianym stanie faktycznym należy jeszcze wspomnieć, iż zaskarżoną decyzją z dnia 9.01.2013 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do renty z uwagi na brak niezdolności do pracy. Dotyczyła ona, w ocenie Sądu, zarówno renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia jak i w związku z wypadkiem przy pracy. Wynika to z faktu, że wniosek złożony przez ubezpieczonego dotyczył ogólnie ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a nadto organ rentowy w decyzji wprost wyrzekł o „odmowie prawa do renty z powodu braku niezdolności do pracy” nie wskazując, że chodzi tylko o jedno z tych świadczeń. Przy tym powołał zarówno przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jak i ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Orzekł więc o obu tych świadczeniach.

Gdyby jednak nawet przyjąć, iż zaskarżona decyzja ZUS odnosiła się tylko i wyłącznie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, to trzeba mieć na względzie, iż wniosek złożony przez ubezpieczonego dotyczył ogólnie ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku z tym ZUS powinien był wydać odrębną decyzję w sprawie renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, a ubezpieczonemu przysługuje wówczas prawo do wniesienia odwołania od niewydania decyzji przez ZUS na podstawie art. 477⁹ § 4 kpc. Sąd natomiast może orzec co do istoty sprawy (w kwestii renty z ogólnego stanu zdrowia) na podstawie art. 477¹⁴ § 3 kpc.

Z uwagi na powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS poprzez przyznanie odwołującemu się renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1.11.2012 r. (czyli od momentu zaprzestania pobierania świadczenia rentowego) do 31.07.2013 r., biorąc za podstawę powołane wyżej przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

W punkcie 2 wyroku Sąd oddalił odwołanie w zakresie domagania się przez ubezpieczonego przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z uwagi na brak związku pomiędzy stwierdzonymi schorzeniami psychiatrycznymi odwołującego a doznany wypadkiem przy pracy na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.) oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.